

פז:

עין משפט
גר מצוה

ק"א א מ"י פ"ט מהל'
פסולי המוקדשין
הלכה ה'
ק"ב ב מ"י פ"ג מהל'
חמץ ומצה היד'
ק"ג ג מ"י פ"ו מהל'
אבות הטומאה
ה"א:

רבינו חננאל

[illegible]

אור לארבעה עשר פרק ראשון פסחים

נגע וקשה לריב"א אי צרה"י ספיקו טמא
ונראה לר"י לפרש כגון שתי חביות צרה"י
דע באיזה מהן נגע דהשתא שתייהן תלויות
מטה דברשות היחיד ספקו טמא אלא דבר

הפיגול והנותר והטמא
אין נשרפין כאחת ו
כאחת ואי סלקא דר
יהושע קאמר אמאי מ
חנינא סגן הכהנים א
לאו אדעתיה דהוא ס
סגן הכהנים קא"ל וא
קאמינ' ווא"ל ואפילו
היא המדה דהא מור
ששורף זו בפני עצמה
אינה היא המדה מ
התם דאיכא הפסד
ימייה מתניתין נמי א
ההוא סבא ^אלהפסד
מועט לא חששו א"ר א
בשש ^באבל בשבע דבר
וירא לר' אסי נימא
באב הטומאה דאור
דרבנן ומאי מדבריהם
הכהנים א"ל אין איתת
מתניתין באב הטומ
הטומאה דרבנן ומאי
חנינא סגן הכהנים
בשבע דברי הכל שו
הפיגול והנותר והטמא
נשרפין כאחת וב"ה
שאני התם דאית
דתנן הפיגול והנותר
לימא מסייע ליה ^א
מלאכול לאדם והכלב
טומאת אוכלין בכביצ
בפסח שאני התם ד
הכי מאי מודה הכי ק
לר' יהושע דמיקל כי
אבל כטהורה וטמאה
היא המדה מדה ומ
הכא בכשר בשנטמא
מחתם שרין ואודא ר
לטעמיה ר"מ לטעמיה
לטמא אחרים דרבנן
טומאת משקין לטמא

בצנ: מטמאה עומאה אולנין. האילן
ב: ונשרפה עם העמאה כפפה. ואפילו
ו"ש"מ דמורה ר' יוסי היכא דלאו בן
איל מאי מורה ר' אליעזר דקאמר
ב: יבוסה: כדי קאמר ליה. אי דקא
נן ליה דמיקל טפי גבי חצית דקאמר יט
חומר דמיקל בשריפה בתלוי וטמאה הו
נא גרמא והוא הדין צידים אבל בטורה
וטמאה היא דלא נשא צינא אקורא דרנן
אקור דהא דמורה דרבי יוסי בשנה
ה שפיר יליף רבי מאיר מדרכי חנינא דאמר
ורוייחא: א"ר ירמיה הכה כבש שטמא.
משקין וטמאין אחרים ואפילו אולנין
טמא דמזויריטא וטמא חמה טמא בש
יימא הלכך צינא היא מן' טמא דטמא ו
מסאד ר' חנינא משקרא בראשון נגע וה"ל
ה. סתין ולא חש למדק טיני האי וקט
ומא כסדר דהו לא משקין טינים אלא שלט
לא אלא מדברגן מאי קא מהני ליה האי בש
בבן חחלה היו מדרבנן דהא נגע בראשון
עשין טומאה כיוצא בזה ואשמעין ר' חנינ
לדורייטא מותר לעשויה טע דלורייטא ו
לדורייטא שצדיקן טע דלורייטא כהי
לה לחטופה טומאה דרנן דממניין

ממס'ם הברייחא: הסיגול והסגור. של
שנטמא. דקיימא לן ב' אחרון (ד' קכ):
ידיים ואע"פ שאין אוכל מטמא אדם גזרו
ס ולא לטמא את הגוף משום חשדי כהונה
ועללי כהונה כדמפרשין התם ואפילו

הכי דאית עליהו טומאה דרבנן
אמרי ב"ש דאין שורפין פניגל ונותר
שאין מומאין מן התורה עם הטמאה
הוא טעם מן התורה ידוע בנדרמה
טהורה וטמאה ואפי' ב"ה לא קשרו
אלא משום דאית לפניגל ונותר טומאה
דרבנן: וא"ל. רבי יוסי אמר
כי ילפת מזה מדברי יהושע ע"כ ואינה
היא ההמה דמודין אין בזה. ולקמן
פרץ אמאי אינה היא ההמה: **מדה**
ומדה היא. דהא טהורה נמורה
היא החבית וזאת ומשום דסופה
לאביד שרי לנמוי בידים: **נדשים**.
שארץ להיסק שתי היסקות: **מחלוקת**
בשם. שערין אין על הטהורה אלא
איסור דרבנן אכל בשבע שנאסרה
כבר מן התורה אין כל טומאה גדולה
מזו ודברי הכל אף לר' יוסי שורפין:

ינחם קסנר ר' יוחנן דהמני' דרבי
 חנינא בוגל דטומאה דרבנן ור"מ
 מיניה יליף. דיוקא נקט שם רבי יוחנן
 ומינה דלית עליה אקסור דרבי הוא
 טעמא דר' מאיר אבל אס בל לשורפ'
 בחמא וארבע מודה רבי מאיר דאין
 שורפין ואע"ג דסופא לאצוד דלאו
 מדרבי יהושע ק"ל יליף דטעמ' דרבי
 יהושע הואט משום הפסד חזין א'
 דילמא לר' יוחנן נמי ר' מאיר מדרבי
 יהושע יליף וטעמא דרבי מאיר לאו
 משום אקסורא דרבנן הוא דהוא הדין
 נמי לחמש ארבע והאי דקאמר ר' יוחנן
 שם ארבעה דלילתא נקט: א"ל
אין. דיווקא שם קאמר ויהושע פריך
 אלא קאמר ר' יוסי אינה היה
 מודה: **ינחם מסייע ליה.** דבשבע
 מודה ר' יוסי: **דפיגול ונוטר כו'. רבי**
 יוסי אי"ל לשלל וקאמר ליה לר' מאיר
 כהא הוא דלמרי בית הלל נשפין
 כחתת משום דפיגול ונוטר אסרי
 דמזארייהא אבל דאקסורא דרבנן לא
 שרו לגמריי בידים שמעיין מינה מיהא
 דבאקסור דאורייתא מודה רבי יוסי
 ואע"ג דליכא שם טומאה עליה: **אני**
הסס כו'. מהא לא מיתסמיעא לר'
יוחנן ואפי' בשבע אינא לך דפליג ר'
יוסי ואע"ג דאקסורא דאין ואין עליה
שם טומאה לא מיתמלין ליה והא
למדה בפספיו ונוטר משום דלית

לה חורט טומאה ואין עולה ממנה
דאי ר' יוסי קאמר לה דאי ר' מאיר
לפסא מעלייתא כבשעט: אי הכי.
רבי מאיר מדריב חנינא ומהדר ליה
מין המזר כדמרש לקמיה ואילו
פסקא לאין שורפין דהתם משום הפסד
שמעון ליה גבי חבית שנוהל לה ספק
דריב מאיר מדריב חנינא יליף אחאי
גא. טומאה דרבנן וזה ר' יוסי לא שני
ואעפ"י לדיבא עש השם טומאה לאחא לה
וטומאה דאורייתא הכא נמי מטמין איסור
שטמא כגמלין שטמאוי כשר: ואורא
ייתא טעור מעליא ודפרי ליה כדרי בשר
לה לא שני: ורבי יוסי נעטמי. ומסקין
לאקשיא איכ בין לר"מ בין לר' יוסי דמסקין
רפיין להו וגרסא בשני דרבי ירמיה אולד
נמי כוולד הטומאה ועולם כבשר שטמא
שיתו שני. ואכתי איכא לאקשיא סוף סוף
היה נמי מדרבנן משקרא נמי שני מדרבנן
האלא על כרחך ר' ירמיה כרב אדא או
דאורייתא ולר' מאיר שמעיין מינה דשני
נשפעת עמל' עטמאה ולר' יוסי שמעיין
נמי ליה [עס] מקרא מלא דבר הכתוב
כדכורו מדברי ר' אליעזר ורבי יהושע:

מסורת הש"ס

[illegible]

מוסף רש"י

פגור והונח מטמאין
 ת הדרים. מדרגתן (ועמו)
 ועפסלה מלאכול
 ונתקלקלה
 אדם.
 נפסוה מחלל אלס
 מקומו (הוא) מטמאה
 ומאת אוכלין. דכל
 שסא רחיה לנלג
 מקע תורת אוכל
 (הוא) ונשרפת עס
 מטמאה בפסח. אלס
 וסמה טכורה היא, דכיון
 חוה אלסד עתה
 מלה כדים, ואפילו לר'
 דלחר כדים, לעלמה חו
 לעלמה (עמו).

בינו חנאל (המסך)

[illegible]